

Situem l'edat mitjana des de la caiguda de l'Imperi Romà (del segle V fins al segle XIV), si parlem d'art identificaríem el de l'edat mitjana com l'art gòtic (s. X al XII) d'arquitectura massissa, pintura esquemàtica i l'art romànic. Quan arriba el final del segle XII, l'arquitectura es esvelta i naturalista, i definiríem així, les esglésies petites, de poca altura, i columnes fines, per dir-ho de manera que ho entenguem.

Quan parlem de música, s'hauria de saber que la música comença a recordar-se, o bé a existir quan ja hi ha documents escrits, quan comença a escriure's, ja que si no estan escrits no els podem recordar, ni podem saber com era la música abans de ser escrita.

Tots els avenços que pot tenir la música va ser gràcies a l'església, gràcies als monjos, ja que en aquells temps, eren els més cultes i tan sols ells sabien llegir, i escriure. També hi trobem la música de la cort, que era la música de la gent poderosa, i d'aquí va sortir el moviment trobadoresc.

Cal saber dues definicions importants:

- **Monòdia:** es música en la que tothom canta a la vegada una cançó (però a una veu, es a dir canten dos o més persones però una sola cançó, i en la qual s'entén).
- **Polifonia:** música a varies veus (surto a l'església però molt més tard)

Ara podem conèixer millor la música Monòdica, i així el cant GREGORIÀ.

Es va formar reunint i unificant els cants religiosos procedents de les zones en que el cristianisme tenia influència.

El cant gregorià es monòdic, també s'anomena cant pla, perquè llegien les notes d'aquesta manera: de dalt a baix. El pentagrama no era pentagrama, sinó tetragrama amb 4 línies per dir-ho d'alguna manera.

(cal dir que les notes no eren ben bé rodones)

El ritme del cant gregorià es flexible ja que depèn del ritme de les paraules, i les frases, que estan amb llatí. El cant sil·làbic es la melodia que flueix amb el text de manera natural (exemple aquell en que a cada síl·laba se li dona una nota), i el cant melismàtic es decorar les lletres (exemple es aquell en que hi ha síl·labes que poden tenir varies notes, en la paraula al·leluia seria *aaaaleeeluuiiiiaaaa*).

Característiques:

- es monòdic
- canten a *cappella*
- el que canten es anònim
- es en àmbit religiós
- ritme que va d'acord amb el text, es a dir ritme natural, lliure
- línia melòdica
- melodia modal
- caràcter de missa.

El cant gregorià no pretenia ser artístic, només volia realçar la paraula de Déu, es cantava als monestirs, catedrals, etc.

Els trobadors eren uns músics-poetes cultes i refinats que cantaven oralment, es a dir sense escriure-ho, se ho inventen al moment, els temes principals eren : L'amor, la fidelitat al rei, entre d'altres. El ritme era més ràpid. Això apareix als segles XII – XIII, al sud de França i a Catalunya nord.

Característiques:

- monòdic
- veu i instruments
- en el nom del autor
- àmbit civil
- text en la llengua del poble
- ritme marcat
- melodia modal
- caràcter sensual

Diuen que la polifonia es va començar a practicar perquè els nens canten mes greu que les nenes, i per això es canta amb una octava, i això ja eren dos veus. També es deia que quan algú desafinava feia polifonia.

La música medieval fa 900 anys que existeix , casi només canten (predomini de la música vocal); la música religiosa es fa amb llatí, la trobadoresca amb la llengua del poble; desenvolupament de la notació musical, la polifonia desplaça a la música monòdica.